

*Veselo
veliko noč
in mnogo
lepih
presenečenj!*

8

**44. LETNIK
1997-1998**

GALEB

MLADINSKA REVIJA
44. LETNIK 1997-98
APRIL 1998
ŠTEVILKA 8

Platnica:
Erika Hrvatič, 5. r. (1996-97)
OŠ "Ivan Grbec" - ŠKEDENJ

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**

Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Obrtna cona Dolina, Dolina 507/10, tel. (040) 8325009**

Naročnina (10 števil): **38.000 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **350 tolarjev**, naročnina **3.500 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954, od 7. januarja 1995 pa pod št. 18/94 na sodišču v Vidmu.

Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Berta Golob: Palček Bralček.	3
Živa Gruden: Velika noč bo	4
Srečko Kosovel: Deček in sonce	7
Štefka Kac-Marn: Bosonogec in David na travniku	8
Tone Pavček: Dobri angel	11
Klarisa M. Jovanovič: Iz slovenskega koledarja: April - mali traven	12
Marjan Tomšič: Martova velika junaštva: Dvoboj na belih skalah.	15
Lilijana Praprotnik-Zupančič: Šola za kokoši	19
Miroslav Košuta: Pišče išče skrivališče	20
Prašček in ptiček in čriček	21
Živa Pahor in Andrej Furlan: Ko še ni bilo kavčev.	22
Vera Poljšak: Beremo, rišemo, pišemo	24
Šolarji pišejo in rišejo	27
Peter Furlan: Ronč in Brenč v neokrnjeni naravi (zadnja stran platnice)	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 9), Mojca Cerjak (str. 6-7, 10-11), Veno Dolenc (str. 12-14), Peter Furlan (zadnja stran platnice), Klavdij Palčič (str. 16-17, 20-21), Živa Pahor (str. 23), Lilijana Praprotnik-Zupančič (str. 19), Magda Tavčar (str. 3, 24-26), Luisa Tomasetig (str. 3).

BERTA GOLOB
Narisala MAGDA TAVČAR

PALČEK BRALČEK

Palček Bralček ne živi samo v eni knjižici, ampak v vseh hkrati. To ni nič nenavadnega, saj je vendar neviden in neslišen. Zelo zabavno se mu zdi v potujoči knjižici. Vozi se v bibliobusu. Ustavlja se po raznih krajih in čaka. Ljudje potujočo knjižnico kmalu opazijo in prihitijo s cekarji po knjige. Prebrane prinesejo nazaj in vzamejo nove.

Nekatero zanimajo najnovejše, druge pa čim bolj stare in obrabljene knjige. Bralček pa se na to ne ozira. On bere vseprek. Včasih celo počaka, da se nova knjiga malo postara. Medtem prisluškuje ljudem, kaj pravijo o njej. Ponavadi je tako, da jo eni hvalijo, drugim se pa ne zdi dovolj zanimiva. Ker je Bralček pameten palček, ve, da ni vsaka knjiga za vsakogar, vse pa so za vse, in to po izbiri.

Zgodi se pa tudi to, da se Bralček naveliča branja. Takrat gleda skozi okno ali pa kar v zrak. Še dobro, da ne hodi v šolo. Tam mu ne bi dovolili pasti lenobo.

Kadar je knjižnica zaprta zaradi beljenja, se stisne v kako debelo knjigo, da pleskar ne bi popackal njegove lepe bele brade.

Kaj počnete vi, kadar je knjižnica zaprta?

VELIKA NOČ BO

Kmalu bo velika noč. Mama in nona čedita hišo. Mama je poribala vse pode z vodo in z varekino. Počistila je okna in vrata in nesla na sonce miže in stole. Nona je pobrala ves pepel iz peči in štedilnika in vse lepo počistila.

Mama je pomila vso našo posodo in zdaj čisti tudi bakreno posodo, cendirje, kotle, pokrovke in ponve. Za veliko noč mora biti vse čisto. Vse žene skrbijo, da bo hiša čedna.

cendir = lepo okrašen bakren vrč za vodo

VERIGE

Nekaj dni pred veliko nočjo so gospodinje vse lepo očistile: hišo, izbo, sobe, ganke, pode, okna, posodo. Tistega dne niso zakurile ognja na ognjišču, snele so verige, z ognjišča, ki so bile vse črne od dima in saj, otroci pa so jih vzeli in so jih vlačili po cestah, po prahu in kamenjih vse do potoka ali reke. Otroci so kričali in tekali in verige so drgnile po tleh in se tako same očistile. Ko so jih otroci vrgli v vodo, so se še oprale in so se bleščale, kot da bi bile srebrne.

LASKOTAC

Pred veliko nočjo so morali zvonovi molčati. Prav tiste dni pa so otroci prinesli s podstrešja ali iz kleti laskotce. Z njimi so ropotali opoldan in ob Avemariji, namesto zvonov, pa tudi v cerkvi namesto malega zvončiča - klimpaca.

Laskotec je lesena naprava, prirejena tako, da močno ropota, ko zavrtimo ročico. Jaz nisem imel nobene naprave in mi jo je moral tata pripraviti. Tako sem lahko tudi jaz ropotal, dokler se niso na veliko noč spet oglasili zvonovi na zvoniku.

Deček in sonce

Dobro jutro sonček!
Kje si se mudil,
da tako si pozno
čez goré prisil?

Ali teti luni
tam si krajšal,
ali k zlatim valčkom
morskim šel si v vas?

“K zlatim valčkom morskim
nisem stopil v vas,
tudi k teti luni
ne za kratek čas.

V daljnem kraju rože
prelepo cvetó,
so pri njih ostali
žarki za goró.

Tam iskal sem žarkov,
skupaj sem jih zbral,
da ustrežem tebi,
sem ti jih poslal.

Ne zameri, deček,
da sem se zamudil,
saj zato pozneje
si se ti prebudil!”

Bosonogec in David na travniku

Veliko, okroglo sonce je bilo že precej visoko na nebu, ko se je David prebudil. Gledal je okrog sebe, pogledal pod odejo, v vse kote sobe, pod mizo, a Domna ni bilo nikjer. Še zvečer, ko je že dremal, ga je čutil ob sebi! Ali mu ga je kdo ponoči odnesel? Niti najnovejši model avtomobilčka, ki ga je dobil za rojstni dan, mu ni odtegnil bojazni, da se je Bosonogcu pripetilo kaj neprijetnega. Klical ga je, iskal, iskal. Odprl je že skoraj vse omare, predale, pogledal, vse police. Nekaj je zapiskalo čisto na vrhu, v kotu omare. Hitro je dal stol na posteljo, splezal nanj, pogledal tja, od koder je slišal glasove. Da! Končno!

“Kaj se je zgodilo? Bosonogec, pridi k meni!” ga je radosten poklical. Domen mu sprva sploh ni hotel odgovoriti, a se je le začel pomikati proti Davidovi roki.

“Zelo sem jezen! Včeraj si odšel kar brez mene s svojimi prijatelji iz šole praznovat svoj rojstni dan. Jaz tudi imam rojstni dan, natanko takrat kot ti. Sam sem ležal tu na tvoji postelji, izračunal sem, koliko dni in ur sva stara, ti pa si se zabaval brez mene”, je Bosonogec očital Davidu in gledal mrko.

“Oprosti mi, Domen! Moji sošolci ne vedo zate, midva skupaj sva skrivnost. Bova pa danes odšla nekam, kjer ti bo mnogo lepše, kot ti bi bilo včeraj”, se je David opravičeval in božal svojo lutko po bosih nožicah.

Na travniku, kamor sta prišla, je bilo res lepo. Trava je bila le tu in tam še malo rosna, metulji so plavali nad cvetočo deteljo, marjetice so odpirale svoje cvetove.

“To je pikapolonica!” je David pojasnil Bosonogcu, ko je ta s prstki kazal proti živalici na zibajoči ivanjščici.

“Pikapolona!” je ponovil Domen.

“Ni pikapolona, ampak pikapolonica. Polona je sosedova gospa,” ga je David popravil.

“Glej, Bosonogec! Tudi kobilice že skačejo po travi!” se je razveselil David.

“Kobile!” je zlogoval Domen.

“Joj, kobile so v hlevih. Že vidim, da bova morala še v konjeniški klub. Videl boš, kaj je kobila,” je pojasnil zopet David.

Še veliko živalic sta si ogledala, podrezala sta v luknjico murnovega doma, se spotikala ob krtine in se, ko je bilo sonce skoraj točno nad njima, odpravila domov.

Kaj delajo ljudje na travnikih? Sedaj znate to tudi napisati, kajne otroci!

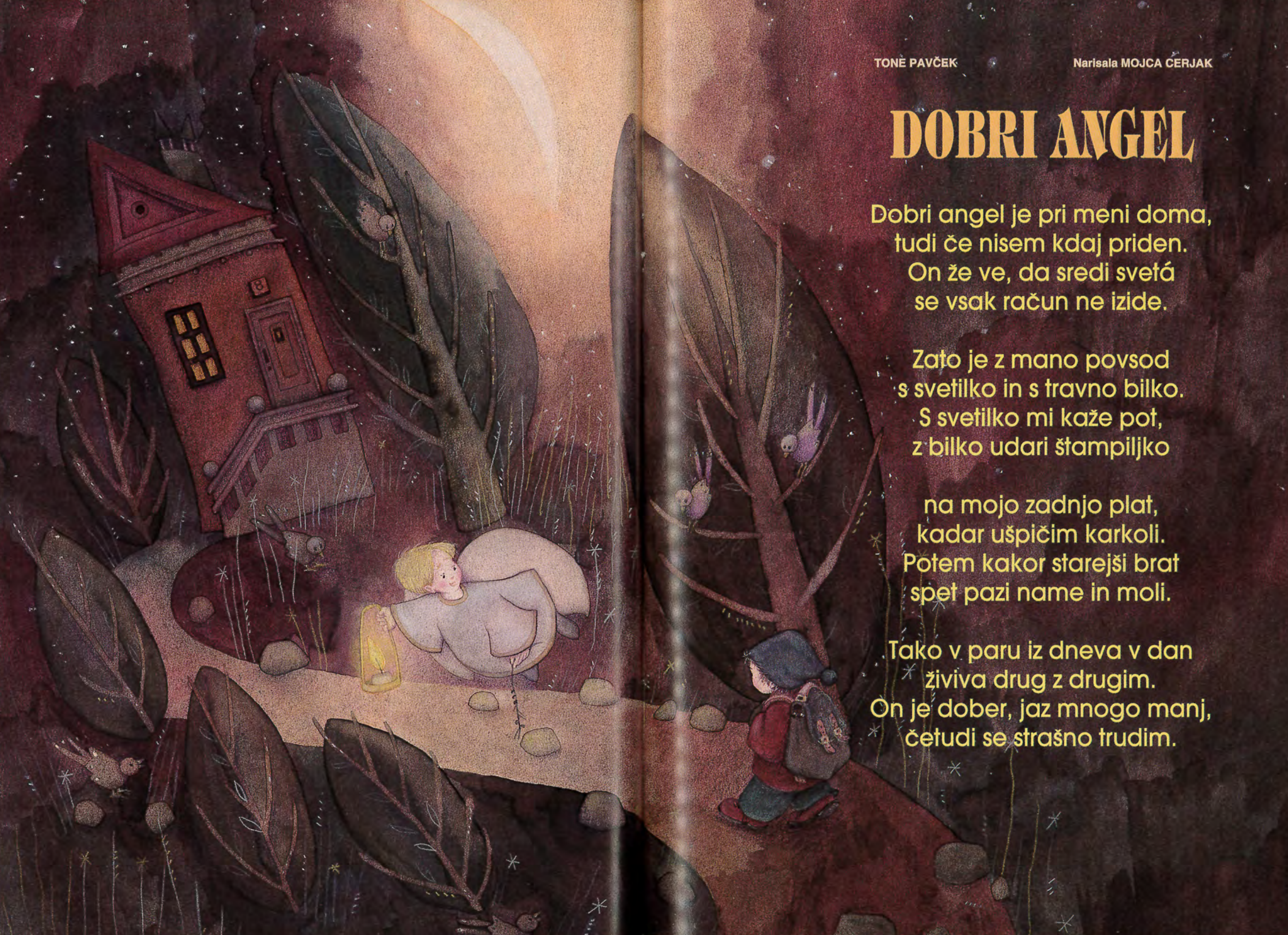
DOBRI ANGEL

Dobri angel je pri meni doma,
tudi če nisem kdaj priden.
On že ve, da sredi svetá
se vsak račun ne izide.

Zato je z mano povsod
s svetilko in s travno bilko.
S svetilko mi kaže pot,
z bilko udari štopiljko

na mojo zadnjo plat,
kadar ušpičim karkoli.
Potem kakor starejši brat
spet pazi name in moli.

Tako v paru iz dneva v dan
živiva drug z drugim.
On je dober, jaz mnogo manj,
četudi se strašno trudim.

Iz slovenskega koledarja

April - mali traven

Domače ime za april je mali traven: v tem prvem pravem pomladnem mesecu po malem že raste trava. Kako tudi ne? Dežja je dovolj, včasih ga je celo preveč, vmes pa pogumno sije sonce. April je namreč zelo muhast in vreme se obrača tako kot v znani otroški pesmi: Sonce sije, dežek gre...

Aprila se ponavadi izteče štiridesetdnevni post, ki mu sledi velika noč, zato je ta mesec še posebno slavnosten. Teden pred Kristusovim vstajenjem je cvetna nedelja, ko se spominjamo Odrešenikovega prihoda v Jeruzalem. Prihajal

je na oslu in ljudje so ga navdušeno sprejeli: pozdravljali so ga s palmovimi vejami. V spomin na ta dogodek v večini slovenskih pokrajin delajo butare; na kmetih so to zajetni snopi šibja in zelenja - iz oljčnih, vrbovih, brinovih, bršljanovih, drenovih vej, med katere vpletajo tu in tam kakšno jabolko ali pomarančo. Na ljubljanski tržnici prodajajo živo pisane butarice iz pobarvanih oblancev, na Primorskem pa se ljudje marsikje zadovoljijo z oljno vejico, zato cvetni nedelji rečejo kar oljčnica.

Veliki teden je svojčas potekal v znamenju strogega posta in priprav na veliko noč. Ljudje so pospravljali, zračili, belili, prekopavali vrtove ter sadili rože in prvo zelenjavo. Hišne gospodinje so tolkle orehe in lešnike ter mlele rožiče, prebirale rozine, sejale moko za potice in pince ter pripravljale barvo za pirhe. Posebno veselje so imeli v tem ted-

nu fantiči s svojimi ragljami. Kot vemo, v velikem tednu utihnejo zvonovi in dečki lahko ragljajo od jutra do večera. Več je hrupa, bolje je. Svojčas so celo hodili od vasi do vasi in odrasli so jih obdarovali s suhim sadjem in pecivom. Na Štajerskem in Koroškem so večji fantje hodili v gozd po hojeve in smrekove šture za velikonočni kres. V tem tednu so mnogi bosopeteži dobili prve hlače. Če vam povem, da so nekoč prav vse majhne otroke oblačili v krilca, boste gotovo razumeli, kako pomembne so bile prve hlače.

Veliki petek je bil nekoč prvi dan praznovanja, kajti takrat ni nihče smel delati na polju ali pred hišo. Toda gospodinje niso in niti danes ne počivajo: začne se peka in kuha dobrot, ki gredo v soboto k žegnu, privoščimo pa si jih šele v nedeljo zjutraj. K blagoslovu nosijo predvsem potico, kruh, šunko, hren in jajca. Navado so zabeležili na Slovenskem že na koncu 14. stoletja. Pobarvanim in okrašenim jajcem rečemo tudi pirhi, pisanice, remenke... in zagotovo spadajo med najlepše okrašene v Evropi. Nekoč so jih barvali samo z naravnimi barvami. Vsaka pokrajina jih je krasila po svoje: v zahodni Sloveniji so prevladovali rastlinski okraski, v vzhodni pa geometrični liki. V Škofji loki so pirhe - pekli! Iz testa so oblikovali jajca, jih spekli in nato pobarvali in okrasili. Sledile so razne igre s pisanicami: sekali so jih, z njimi trkljali in se zaradi izgubljenih jajc tudi sprli...

Martova velika junaštva

Dvoboj na belih skalah

Poglavar Klusčarjev, zeleni in neumni Brtonči, je rekel Mojci, da sem jaz, kapo Sipovcev, imenovan Mart, krajše Mrt in grozilno tudi Smart, strahopetna in sturlasta rit. To je izjavil pred Flipom in Slufom in v prisotnosti onega pezdeteta, Kuliferja Ci Manka Sekulina. Onega, ki mi je speljal Mojco. Po vsem tem mi ni preostalo nič drugega, kot da sem ga pozval na dvoboj. Blatil je moj ugled, žalil je moje dostojanstvo. S pozivom so se strinjali Sipovci, vsi, brez izjeme. Rekli so: Maščevanje! Kaj pa drugega ko maščevanje. Mrt, moraš ga sfaširati!

In tako smo mu poslali telegram z naslednjo vsebino: Jaz, neustrašni kapo sipovcev, imenovan Smart, te pozivam na dvoboj! Dobimo se v sredo na Belih skalah. Čas: točno ob sončnem vzhodu!

Vso noč nisem zatisnil očesa. Samo na to sem mislil, kako bom sesul gnusnega domišljavca. Vstajal sem iz postelje in vadal borilne veščine starih Kitajcev. Mama je nekajkrat prišla v sobo in se jezila: Mart, a si znorel? Ura je dve, ti pa skačeš, da se vse trese! Rekel sem ji s pretresljivo usodnim glasom: Mama, jutri se bom vrnil s ščitom ali pa na ščitu. Zaspano me je pogledala in sploh ni razumela, o čem govorim. Rekla je: Ma hodi spat in daj že enkrat mir.

Se sanjalo se ji ni, v kako hudi nevarnosti je njen sin. Sončni vzhod mi bo namreč prinesel ali smrt ali življenje.

→

Mi, sipovci, smo bili na Belih skalah že v poltemi. Tiho smo se pogovarjali in načrtovali usodni spopad. Flaf mi je predlagal taktično in zvito zavlačenje odločilnega napada, Šluf pa je menil, da bi naj že takoj na začetku udaril z vso silo. Pozabil sem povedati, za kakšno vrsto orožja sva se odločila z Brtončijem. Zmenjeno je bilo: borilna palica!

Ravno sem tuhtal, kateri predlog je bolj moder, ko se je prikazalo sonce. Pokukalo je izza Slavnika, reklo: Živjo, fantje! a onih zelencev še ni bilo na bojnem polju. Šluf je tekel do roba zaliva, da bi pogledal preko skal. Mahal je in javljal: Vse prazno! Ni nobenega!

Ko je bilo sonce že visoko nad deželo, smo rekli: Ne bo jih! In smo se smejali: Ha ha ha, strahopetni zobotrebci! Boječe bolhe! Citronovci!

In smo sli domov.

→

Popoldne pa je prišel k meni Morano, osebni sel mafiozota Brtončija. Rekel je. Pošilja me šef. Na, tu imaš njegovo pošto. Rekel je, da ti vse, kar moraš vedeti o sebi in njem, pošilja na disketi. Vtakni v svoj računalnik, in boš vedel.

To je rekel in odšel.

Zdaj že sedim pred računalnikom. Grozno me zanima, kaj mi sporoča ta kisli ogrizek. Ha, ni si upal priti, zdaj pa se dela junaka.

Eko, tu je njegovo pismo z diskete:

Dragi, predragi moj Mrt! Žal nisem mogel priti. Posiljam pa ti en super genialni VIRUS!

Orka malora, kričim, in že je prepozno in že gre vse k vragu. Na ekranu se pojavi en miken pajac, korakca sem in tja in vse se noro hitro razdira. Vse se po bliskoma sesuva. Program, ki sem ga blazno drago plačal, se spreminja v puščavski pesek. Vse po vrsti gre v maloro! In ko je delo končano, ko je virus naredil, kar mu je bilo ukazano, ko je vse požrl, vse zglodal, se prikaže gola puščava. Čez njo pa se prigunca ta pajac, ta hudičevi virus, gor na eni koščeni kameli sedi. Reži se ko spaka in vleče za sabo na spagci in na balončke obešen krvavo rdeči napis: NAJ ŽIVIJO KUŠCARJI! SMRT GNILIM SIPARJEM!

Dvoboj je končan. Jaz, slavni in nepremagljivi Mart, Mrt in Smart, kapo Siparjev, sem premagan.

Zrušim se na parket in škripam z zobmi. In si govorim: Sturlasti Mart! Super nadsturlasti Mrt! Smart hiper kretenikus!

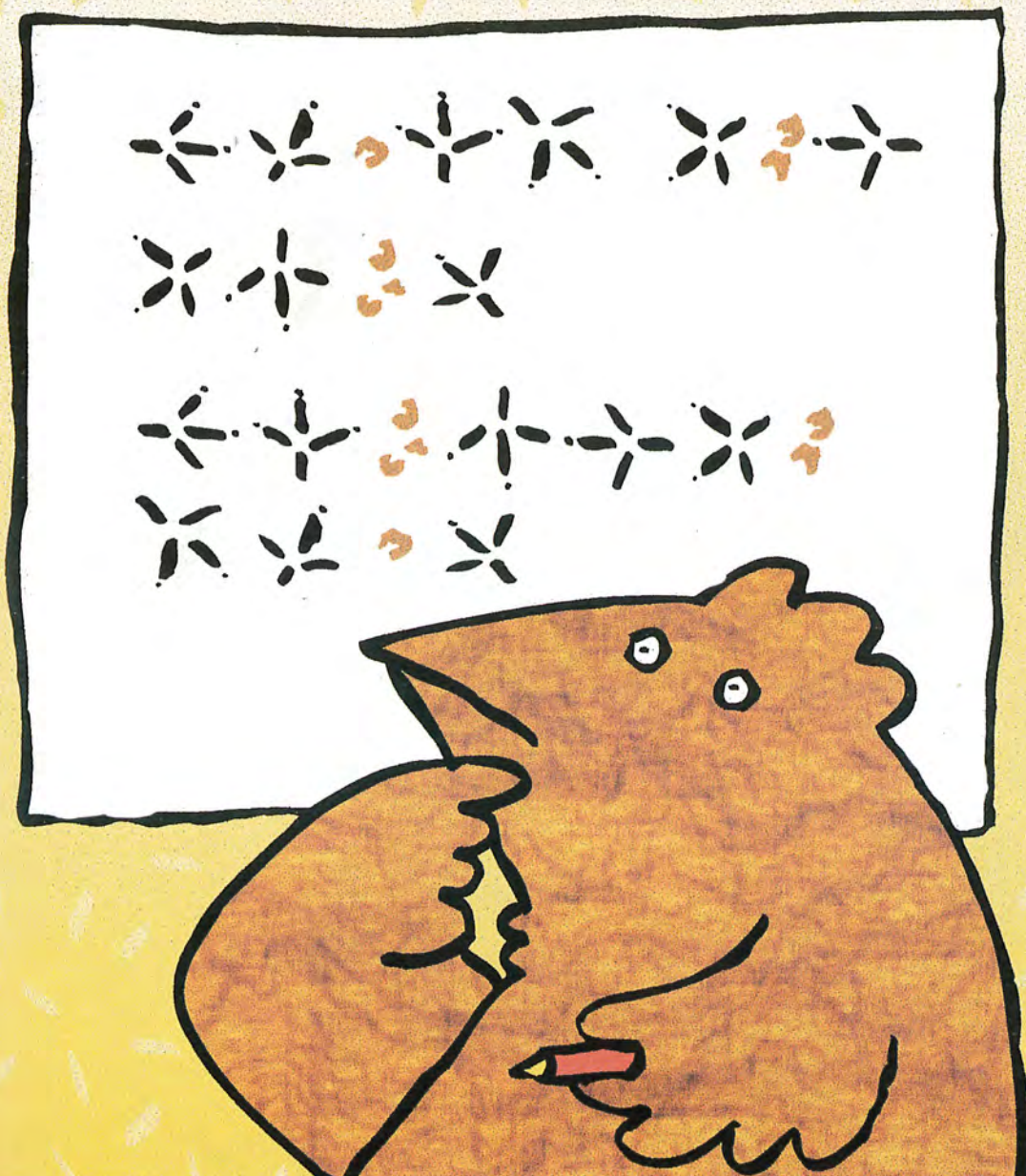
Prideta Flip in Flap, vprašata: No, kako je? S hrbtom zakrivam ekran in pravim: Vse je okej. Trepljata me in izjavljata: Saj sva vedela, da si genialec.

Jaz rečem: To je konec. Onadva pa: Ne reče se konec, ampak the end. Torej: The end.

Napisala in narisala LILIJANA PRAPROTNIK-ZUPANČIČ

ŠOLA ZA KOKOŠI

Kokoška Miša Perutko ima v šoli velike probleme. Zakaj? Zato ker piše kot kura in kar ji uspe napisati, je velika uganka vsem, celo kokoški Miši sami. Le kaj je tokrat hotela napisati na list? Da boste lažje razvozljali te čičke čačke, vam zaupam, da je v spodnji dve vrstici s svojimi kurjimi znaki zapisala svoje ime: PERUTKO MIŠA!

Pišče išče skrivališče

Čez dvorišče pod stopnišče
pa nazaj na konec vrta,
skoz skladišče na smetišče -
kaže, da sta strašno sprta.

Pišče išče skrivališče,
da se vanj pred kokljo skrije,
zatočišče, zaklonišče,
da si kljunčka ne umije.

Prašiček in ptiček in čriček

Prašiček in ptiček in čriček
so šli, so šli.

Prašiček je krulil vesel,
nad njim je ptiček letel,
na ptičku pa čriček sedel
in pel: - Čri, čri,

prašiček in ptiček in čriček
so šli, so šli.

Ko še ni bilo kavčev

“Krrrak!” je zahreščalo v Petrovi sobi, takoj za tem pa se je zaslilo glasno ječanje:

“Oj, oj, oooj! Ritko sem si uščipnil. Nonaaa, na pomoč!”

“Kaj je, sinko? Spet si kakšno uspičil. Pručko si polomil, a? Kaj pa zdaj?”

“Ne jezi se, popravil jo bom.”

“S čim misliš, da jo boš popravil, z lepilnim trakom? Ko sem bila majhna, bi jo skušal popraviti tvoj praded ali pa bi jo nesel k sosеду, mizarju. Bil je zelo spreten, saj je izhajal iz solkanske družine mizarjev. Tam na Goriškem je delovalo mnogo mizarških delavnic, ki so bile znane daleč naokrog. Ko še ni bilo tovarn, so bile hiše opremljene s skromnim pohištvom, ki so ga ročno izdelovali mizarški mojstri in vajenci.”

“Nona, kaj misliš, ko praviš da je nekoč bilo pohištvo skromno? So bile to poceni omare in mize, ki so se tako hitro zlomile kot moja pručka?”

“Ne, ne, Petrček. Nekdanje pohištvo je bilo veliko trdnejše od današnjega. Le da ga je bilo v vsaki hiši veliko manj kot danes. O kavčih ni bilo ne duha ne sluha! Moja mama, tvoja prababica, mi je pripovedovala, da so v kuhinji imeli samo trdo leseno klop okoli ognjišča in da je le nono sedel na svoji stoli. Šele po prvi svetovni vojni je lesena kredenca nadomestila vzdane police. Tudi velika večina ostalih predmetov v kuhinji je bilo lesenih. Žlice, kuhalnice, pinjo in sklede ter sklednik so kupili pri suhorobarju iz Ribnice. V kuhinji je gospodovala *mentrga*...”

“Nona, ne poznam vseh teh predmetov, Kaj je ta menn...”

“...trga”, je dopolnila nona. “To je posebna miza za shranjevanje moke in za mesenje kruha...”

“Kako pa je bila opremljena tvoja soba?”

“Dragi moj Peter, v moji sobi ni bilo računalnika, niti pisalne mize, pravzaprav svoje sobe nisem imela. Vseh šest otrok nas je spalo v isti postelji! V sobi pa je bila le ena omara, preprosta lesena skrinja in zibelka mojega deda, ki jo je tvoj ded ohranil za spomin.”

“So res vse te predmete izdelovali mizarji?”

“Oh, seveda. Mizarji so s svojimi žagami, svedri in obličji pripravljali predvsem pohištvo. Les pa so uporabljali tudi drugi obrtniki: sodarji so pri nas izdelovali brente, čebre, *plavnike* in seveda sode, drugi pa so izdelovali orodje ali večje stroje, vse do vozov in preš.

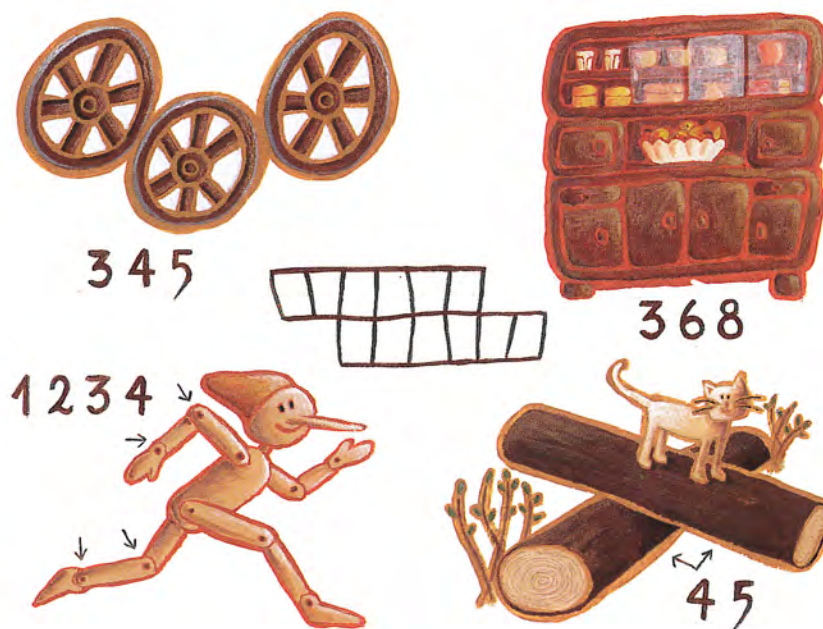
Najdragocenejši leseni izdelek pa je od nekdaj bila skrinja, v kateri je nevesta pripeljala v nov dom *balo*. To pohištvo so mizarji izdelovali s posebno skrbjo. Običajno so bile skrinje orehove. Bile so lahko rezljane, poslikane z rožami, ptički in geometrijskimi vzorci ali pa intarzirane. Slednje so krasile podobe in motivi, ustvarjeni iz koščkov različnih vrst lesa.

Na žalost je les težko ohraniti in je marsikateri predmet, ki se je rodil iz spretnih rok nekdanjih obrtnikov, strohnel ali pa zgorel na ognjišču. Skrinjo pa je marsikdo z vso svojo ljubeznijo skušal ohraniti, da bi jo podaril potomcem”.

“Nona, obljubim ti, da bom s skrinjo v dnevni sobi bolj pazljivo ravnal kot s tole pručko!”

NAGRADNA VPRAŠANJA:

- Vprašaj *nonote*, če so tudi sami imeli kako leseno igračo in katero!
- Kaj je *bala*?
- Ali imate doma kak star lesen predmet? Nariši ga (lahko tudi več) in napiši, kako mu pravite.

Beremo, rišemo, pišemo...

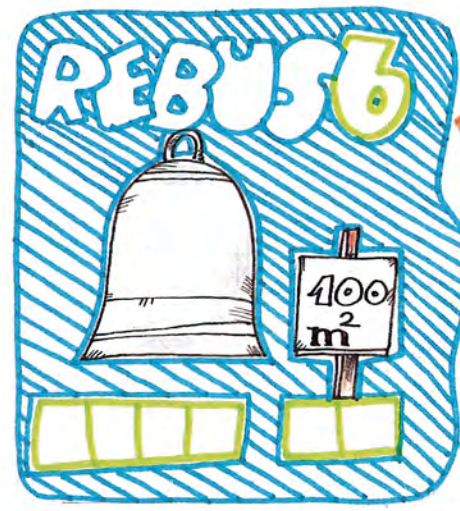
N

P. ↑. JE SLEKEL .
 V JE DAL IN .
 NALIL JE IN POSTAVIL
 NA . KO SO SE
 SKUHALA JIH JE NAMAZAL
 Z , DA SE SVETIJO. M...
 JE SVOJA
 OKRASILA S

VSTAVI ŠTEVILA 2, 2, 8, 4
 V PIRHE TAKO, DA BO REZULTAT 5!
 = + : = 5

KATERI KOVANCI NE SMEJO V HRANILNIK?

šolanji pišejo

Učenci 1. razreda in skupina velikih iz vrta DVOJEZIČNEGA ŠOLSKEGA CENTRA V ŠPETRU so nam poslali prijazno povabilo.

Vabimo vas na obisk enega od treh starih kostanjev, ki jih imamo v Benečiji. Stari so več kot 400 let. Kostanji so v bližini vasi Podlak, Ofjan in Jagnjed.

Mi smo že bili tam in smo se tudi fotografirali.

Giovanni je naredil "pingulavko" in vsi smo se vsaj nekajkrat zaugali.

Skoraj nas ni dovolj, da bi ga objeli.

Mi učenci iz 1. razreda skupaj z otroci iz vrta pod velikim štiristoletnim kostanjem.

Giovanni izdeluje klobuk iz kostanjevih listov.

Pesnice o pomladi so napisali učenci 3. razreda COŠ 1. MAJ 1945 iz ZGONIKA.

Marca se vrne pomlad,
pomladi mladi listi rastejo,
prebudijo se živali in ptice se vračajo.
Ptice si gnezdo naredijo,
rožice pa vzcvetijo.

Aleš Pegan

Na vejah lističi cvetijo,
ko sončni žarki vanje žarijo
in ptički žvrgolijo.

Vse gozdne živali hitijo,
da hrano dobijo.

Vse živali so vesele,
da v pomlad so zaživele.

Sharon Ostrouška

Zvonček in trobentica,
vijolica in šmarnice,
Sonce, oblaki, dež.
Rahel dežek in še sonce,
pa nastane mavrica.
Pomlad mlada lepa je!

Jasmine Schmelzer

Ena, dva, tri
zvonček cveti;
ena, dva, tri
marjetica tudi;
ena, dva, tri
trobentici se smeji.

Mattia Rasman

Spomladi sinice iščejo žuželke,
mladiči se v gnezdecu grejejo,
rožice pa cvetijo,
nad njimi metulji letijo,
otroci po travniku se podijo.

Saša Reggente

Pomlad je lepa,
po travniku metuljčki letajo
in na drevesu ptički pojejo.
Po gozdu lisice se že sprehajajo.

Martin Genardi

Pomladi začnejo rasti rože,
in sijati prvo in najlepše sonce.
Irena in Irina
se v njem smehljata.
Pomlad je tu!

Lara Simoneta

Sonce sije,
dnevi so daljši
pa zima se
jezi, ker nje več ni.
Ha, ha!

Martina Salateo

KNJIGE

KNJIGE so lepe,
iz KNJIG se mnogo naučimo
v KNJIGAH beremo zgodbe in lepe pesnice,
SLOVAR je najbolj pomembna KNJIGA
KNJIGE so lepe, res lepe.

Mattia Rasman

HODILA SEM V ŠOLO V KAMENI DOBI

Neko jutro sem se zbudila, se preoblekla in pohitela do šolskega busa.

Avtobus ni bil kot danes, ni bilo motorja. Morali smo si pomagati z nogami. Voznik je vzkliknil: "Vsi skupaj ena..., dve... in tri!" In vsi skupaj smo začeli hoditi. Tako smo pognali avtobus naprej. Pekle so nas noge! Končno smo prišli do šole. Šola pa je bila kamnita, bila je pravokotna in majhna. Vse je bilo kamnito.

Namesto zvezkov smo imeli kamne, ki smo si jih morali sami poiskati v gozdu. Z raznovrstnimi klini smo risali in pisali. Z jezikom brontosavra smo brisali tablo. Namesto predpasnika smo imeli tigrovo kožo. Med glasbeno vzgojo nam je učiteljica dirigirala, papiga pa nas spremljala. Za ročno delo smo šivali s koščeno iglo in za nitke smo uporabljali konjski rep. Na ekskurzijo smo šli s Fredom Flinstonom v pragozd. Bilo je polno velikih žuželk in dreves. Blizu jezera smo videli brontosavre, ki so pili vodo. Z mano na izlet je prišla tudi moja opica Nike. Zanj sem morala vzeti za malico cel nahrbtnik banan.

Tako, dragi moji, je bilo v šoli v kamni dobi!

Veronika Danev, 5.r.
OŠ "F.Bevek", OPČINE

KAJ BI DELAL, ČE BI LAHKO POSTAL NEVIDEN? Domišljjski spis

Nekega dne, ko sem iskal po omarah sem našel neko čudno, z rožicami okrašeno stekleničko, polno zelenkaste tekočine.

Skril sem jo pod posteljo, da je ne bi odkrili moji starši. Po enem tednu sem poskusil popiti požirek, tekočina je bila zelo grenka. Nato sem šel k prijatelju. Igrala sva se, nato pa me je vprašal: "Kje si?" Začudil sem se in mu odgovoril: "Tukaj sem, kaj me ne vidiš?" "Ne te ne vidim! Kje si?" Me je vprašal. Nato se je obrnil in pogledal naokoli. Ko se mi je zopet približal, me je zagledal. Vprašal me je: "Kje si bil?" Odgovoril sem mu: "Saj sem bil vedno samo tukaj!" Potem mi je prišlo na misel, da je bil učinek čudežne stekleničke. Tako sem mu povedal celo zgodbo. Drugo jutro sem moral v šolo. Ampak preden sem šel v šolo, sem popil požirek tiste čudežne vode. Ko sem dospel v šolo, sem že bil neviden.

Usedel sem se h Katerini, ki se je tako prestrašila, da je bila bleda kot papir. Nato sem naredil isto z Eleno. Stekli sta k učiteljicam in jim povedali, kaj se dogaja. Toda ko je prišla učiteljica v razred, sem bil že viden. Potem, med odmorom sem tako prestrašil še Matijo, Damiana, Laro in Natašo. Nato sem povedal tudi njim zgodbo. Začudili so se. Popoldne sem pospravil v torbo tudi stekleničko. Naslednje jutro sem dal požirek vsakemu in tako smo prestraševali učitelje in učiteljice. Tisto, kar je bilo najlepše, pa je bilo, da smo se lahko nevidni med seboj videli.

Miran Bole, 5. r.
OŠ "M. Gregorič Stepančič"
SV. ANA

PREŠEREN JE NAJVAŽNEJŠI SLOVENSKI PESNIK

8. februarja praznujemo Slovenci dan slovenske kulture, ker je leta 1849 na ta dan France Prešeren v Kranju umrl. Letos je bila Prešernova proslava v Trstu v Kulturnem domu. Govoril je Miroslav Košuta, pela sta zboru Gallus in Hrast, recitala je Štefka Drolčeva. Praznovali smo tudi v Gorici, v Benečiji in v drugih vaseh.

France Prešeren se je rodil 3. decembra 1800 v kmečki družini v Vrbi. France je imel 5 sester in 2 brata. Njegova mati je hotela, da bi šel k stricu duhovniku v Kopanjski Ribnici, kjer bi ga pripravil na šolo. Osnovno šolo je obiskoval v Ribnici. Bil je zelo priden in zato je vpisan v Zlato knjigo. V Ljubljani je obiskoval gimnazijo in na Dunaju je študiral pravo. Družina je bila malo jezna, ker ni postal duhovnik. Študij je končal leta 1828 in postal odvetniški pripravnik v Ljubljani. Dolga leta je iskal samostojno delo, a ga ni dobil, ker je bil svobodomiseln Slovenec. Leta 1846 je v Kranju odprl odvetniško pisarno. Prvi

pesniški poskusi niso ohranjeni. Leta 1827 je objavil prvo pesem Dekelcam v Ilirskem listu. Njegovo življenje je bilo zelo nesrečno. Leta 1833 se je zaljubil v meščanko Primičevo Julijo, ki se je poročila z drugim. Tudi njegova zveza z Ano Jelovškovo, s katero je imel tri otroke, ni bila srečna. Bil je osrednji pesnik Kranjske Čbelice, kjer je objavil balado Povodni mož, Slovo od mladosti, Sonete nesreče itd. Juliji je napisal Gazele in Sonetni venec ter še druge ljubezenske sonete. Napisal je tudi ljudsko pesem Lepa Vida. Pesniško zbirko Poezije je izdal leta 1847. Umrl je 8. februarja 1849 v Kranju.

Katrin Sedmach, 5. r.
OŠ "A. Sirk", KRIZ

MAVRICA V NOČI

V delavnici, ki jo je vodila ilustratorica Vesna Benedetič, nas je bilo za dve skupini. Prva ob petkih popoldne, druga pa ob sobotah zjutraj. V prvi skupini smo bili: Marko, Katerina, Erika, Dana, Nina, Alexandra, Iva in Alice, ki je tudi narisala delfina za Vesno. Razen Ive, ki obiskuje drugi razred osnovne šole, vsi ostali obiskujemo prvega. V drugi skupini (na fo-

tografiji z Vesno) smo bili: Matej, Marta, Martina, Mihela, Sara, Klemen (nekoliko skrit), Matija, Matteo, Gabriele in Ni-nočka, Štefana tistega dne ni bilo. Obi-

skujemo drugi, tretji in četrti razred osnovne šole. Delavnici sta se vršili v prostorih Kulturno-umetniškega društva Magnet na šoli Igo Gruden v Nabrežini, kjer je zelo lep razgled na morje. Smo risali in barvali zelo lepo in smo naredili krasne risbe in krasne knjige.

V soboto, 18. aprila, ob 17. uri bomo v dvorani knjižnice v Nabrežini odprli našo razstavo, ki bo trajala en teden (do 26. aprila). Tako lahko prav vsi pridete pogledat naše lepe risbe in knjige!

Alice Lokar, 1.r.

NATEČAJ ZA GALEBOVE NASLOVNICE 1998/99

Risbice pošljite najkasneje do 15. maja na uredništvo Galeba.

Dragi prijatelji, vaš Galeb potrebuje nove naslovnice za prihodnje šolsko leto: od septembra do junija deset krat drugačno – za vsak mesec primerno platničko. Risbica naj bo res **živobarvna** (flomastri, tempera ali vodene barve, voščenske); **pokončna, v velikosti velikega zvezka, brez napisa.**

Na hrbtni strani napišite ime in priimek, razred in šolo ter za kateri mesec ste narisali naslovnico. Ker ste veliko posrečenih risbic napravili že pri urah risanja med letom, lahko tudi izberete kakšno najbolj posrečeno za Galeba. Če želite, lahko pošljete več risbic. V junijski številki bomo nagradili 10 risarjev in objavili risbice, ki bodo krasile vašo revijo. Pohitite!

Za pravilne rešitve iz prejšnje številke so bili izžrebani:

Erika Bersenda, 5. r. COŠ "Ivan Trinko - Zamejski - RICMANJE", Marko Iskra - Skerl, 3. r. COŠ "Pinko Tomažič" - TREBČE, Erik Kosmina, 3. r. COŠ "Stanko Gruden" - ŠEMPOLAJ, Ana Košuta, 5. r. OŠ "Josip Jurčič" - DEVIN, Danijel Ferlez, 4. r. OŠ ROMJAN, Gregor Košuta, 5. r. OŠ "Albert Sirk" - KRIZ.

Rešitve, dopise in risbice pošljite do 20. aprila!

Ronč in Brenč - V neokrnjeni naravi

